Ти пакъ бърчишъ челото си:
моятъ стихъ,
виждамъ,
те дразни —
струва ти се,
— не пѣя,
а сека
съсъ брадва
дърва.
Е, добре,
зарадъ тебъ
и словата си
ще направя
мазни:
мюзикъ,
нюанси,
дяволи,
етсетера...
Ето, мили поете,
пѣешъ ти въ стиховетѣ
утринь, вечерь, какъ грѣела
девствената луна.
Но луната си свѣти
и безъ тебе, поете:
стиховетѣ не даватъ й
повече свѣтлина.

Ала знаешъ ли хората,
що луната не виждатъ,
не затуй че си слѣпи, —
тѣ иматъ
здрави
очи,
а затуй,
че когато тя грѣе,
тѣ съ чукове ближатъ
стоманата,
огънь
на искри
въ лицата
хвърчи.